

LBRIS | We know books
Camelia Şuiu

Păsări
fără
de cer } *Birds*
with
no Sky

E I K O N

Bucureşti, 2023

Neînțelept, neomenesc, sunt apă	7	Odată, un salcâm durea	44
Umilul adevăr	8	Fiziologie sfidată	45
Ultima pasăre	9	Paradă cu un singur spectator	46
Contabilitate	10	Într-una din mărilor mele	47
Extenuare	11	Oglinda	48
Talcioc	12	De câte ori plecai...	49
Narnia	13	Un om învățat	50
Încercarea Penelopei	14	Muzeală	51
Răstălmăcire	15	De veghe într-o iubire de iarnă	52
Nedumerire	16	Lumea unui poet, perspectivă în trei puncte	53
Flori de cais	17	De câteva ori într-o veșnicie	55
În amurg	18	Un rost pe pământ	56
Demascarea nebunului	19	24 februarie 2022	58
Retrospectivă	20	Mai mult de unul	59
La poarta sufletului tău	21	Nici chiar atunci când unul dintre cei doi pleacă	61
Insight	22	Detășare	62
Marea trecere	23	Clipa de fericire	63
Plecarea tatălui	24	Portret de cameleon	64
Între două lumi	25	Unui scriitor	65
Abia târziu	26	În miezul călduros al iernii	66
Praznic de primăvară	27	Ca și cum ar fi trăit trei vieți	68
Dualitate	28	Falsa devenire	69
Presimțire	29	Escape Room	70
Verdictul	30	Fericirea ca o plăcintă	71
Pianissimo	32	Nedespărțire	72
„E frig aici, la sfârșitul sfârșitului”*	33	Altruism	73
La suprafață	34	Evanescență	74
Cuvintele nespuse	35	Se deschisese zarea	75
Liber arbitru	36	Până ce voi deveni nisip	76
Mă scriu...	37	Memento amare	77
Visul unei întâmplări de toamnă	38	Azi nu mai sunt...	78
Măsura tuturor lucrurilor	39	Prin alți ochi	79
Perpetuum mobile	40	Premisa simplității	80
Nu sunt aici decât pentru o vreme	41	Atunci am zburat	81
Despre artă și sminteală	42	Al treilea ochi	82

Foolishly, Inhumanly, I Am Water	87	Once, an Acacia Tree Was Hurting	125
The Humble Truth	88	Defiant Physiology	126
The Last Bird	89	Parade with a Single Spectator	127
Accounting	90	In One of My Seas	128
Exhaustion	91	The Mirror	129
Flea Market	92	Every Time You Left...	130
Narnia	93	A Learned Man	131
Penelope's Trial	94	Museological	132
Misinterpretation	95	The Catcher in a Winter Love	133
Bewilderment	96	A Poet's World, a Three-Point Perspective	134
Apricot Flowers	97	A Few Times in an Eternity	136
At Dusk	98	A Purpose on Earth	137
Unmasking the Madman	99	February 24, 2022	139
Retrospective	100	More than One	140
At the Gate of Your Soul	101	Not Even When One of the Two Leaves	142
Insight	102	Detachment	143
The Great Passage	103	The Moment of Happiness	144
Father's Departure	104	Portrait of a Chameleon	145
Between Two Worlds	105	To a Writer	146
Only Later	106	In the Warm Heart of Winter	147
Spring Feast	107	As if He Had Lived Three Lives	149
Dualism	108	False Becoming	150
Premonition	109	Escape Room	151
The Verdict	110	Happiness like a Pie	152
Pianissimo	112	Unseparation	153
"It's Cold Here, at the End of the End"*	113	Altruism	154
On the Surface	114	Evanescence	155
Unspoken Words	115	The Sky Had Opened up	156
Free Will	116	Until I Shall Become Sand	157
I Write Myself...	117	Memento Amare	158
The Dream of an Autumn Happening	118	Today, I Am no Longer ...	159
The Measure of All Things	120	Through Different Eyes	160
Perpetuum Mobile	121	The Premise of Simplicity	161
I'm Only Here for a While	122	Then I Flew	162
About Art and Madness	123	The Third Eye	163

Neînțelept, neomenesc, sunt apă

Sunt apă.

Am aflat-o în ziua în care visele pe care le amânasem de câteva vieți încoace

Au țâșnit brusc din mine și am devenit cascadă.

Doar astfel știam să iubesc,

Năvalnic, fără măsură, neînțelept, neomenesc.

Mai târziu, mi-au secat izvoarele până la piatră,

De mi-au plâns ploile de milă,

Mi-au spălat rănilor și m-au făcut lac de munte.

Mă mai apucă, uneori, câte-un dor de adâncuri,

Doar sângele meu vine din străfundul pământului,

Simt nisipul plimbându-se prin artere.

Și mi se pare că mi-aș putea alege singură sfârșitul.

Dar nu mă pot hotări, să mă dăruiesc unui ocean,

Sau să mă evapor până la Dumnezeu?

Numai că dacă mă gândesc mai bine, cred că mă voi da de băut unui mânz...

Adunasem mai multe vieți muribunde în mine,
Toate își amânaseră în ultima clipă moartea,
Curioase să o cunoască pe cea mai sinceră dintre ele.

Arătam neomeneste așa, ca un balaur cu șapte capete,
Cu mine prisosindu-mi mie,
Câinii îmi lătrau prea multele umbre,
Fiind singurii care miroseau c-ar fi ceva în neregulă cu mine.

Oamenilor li se părea firească înfățișarea mea,
Spuneau că, oricum, nu le-am semănat niciodată,
Ca și cum aș fi fost din altă seminție,
Iar pisicile maidaneze credeau că sunt de-a lor, felină egocentrică,
Doar ceva mai proastă,
Pentru că făceam risipă și îmi trăiam șapte din nouă șanse deodată.

Adevărul meu întârzia să apară, deși mă pregătisem să-l primesc cum se cuvine –
Măturasem scena de lacrimi, aprinsesem reflectoarele
Și-mi crescusem flori în palme.

Am aflat, mai târziu, că el, de fapt, se intimidase de atâtea onoruri nemeritate,
Socotea că nu se cade să apară în public dezbrăcat
Și căuta o altă cale să ajungă la mine.

În cele din urmă, modest din fire, a ales să se scrie.

Era ultima pasăre de pe cerul meu tulbure -
Neagră, ca disperarea,
De pradă, asemenea tuturor celorlalte dinaintea ei.

Mă fixa cu privirea ei necruțătoare,
Îmi pândea stăruitor fiecare mișcare,
Ghearele ascuțite își înfingeau umbra în umerii mei tot mai încovoiați.
Din când în când, sunete stridente tăiau văzduhul, întunecau zarea
Și mi se lăsau, amenințătoare, pe piept...

Ar fi trebuit să fug,
Dar cine-și poate lăsa de izbeliște cerul?
M-am gândit s-o alung, cu tot cu previziunile ei sinistre,
Dar un cer fără nicio pasăre mă înspăimânta și mai mult.

N-am avut de ales, a trebuit să ne măsurăm puterile.
Mi-am adunat curajul din venele înghețate,
M-am întors către ea și am privit-o în ochi. Atât.

Era ultima pasăre de pe cerul meu tulbure
Și a înțeles că aveam, ca și ea, o singură șansă.
De atunci, îmi plimb cerul prin lume, respir, greșesc, visez și iubesc,
Eu și corbul meu de pe umăr, care așteaptă, docil, să sfârșesc...

Nu știi câte morți mi se cuvin în această viață,
Cred că am consumat deja prea multe
Și viețuiesc, acum, nemeritat.

Când soarele apune, răsar dintre umbre,
Apatici și sumbri, prevestitori de rele,
Niște scribi nelumești care îmi socotesc, la rece,
Sub linia roșie a orizontului,
Câte morți am îndurat până acum,
Câte datorez, câte încă mai încap în mine...

Contabili nesuferiți, îmi plac mai mult poeții,
Ei își plâng doar patimile propriului sânge,
Nu le arde lor de numărât pieirile altora...

O moarte atârnă strașnic de greu.
Una câte una, mi se urcă în cârcă,
Unde se-așază ele se face carne vie
Și semăn din ce în ce mai puțin a om,
Se șterge, treptat, lumescul din mine,
Mă apropii de ultima moarte, lunecând lin.

Știu bine, o cruciadă nu se termină niciodată.
Doar în fața lui Dumnezeu, dacă se îndură de tine.

Eu mi-am purtat crucea ca pe propria umbră,
Pe oriunde m-au dus pașii, fără crâcnire,
Zi de zi, secundă cu secundă,
Chiar și atunci când era mai grea decât credința însăși,
Mai ascuțită ca regretul ce mă împunge neîncetat în coaste,
Mai mare decât păcatul care mi-a urcat-o în spate.

Acum, m-aș așeza pe pământ,
Mi-aș pune luna sub cap și norii la picioare,
M-aș acoperi de dor neîmplinit
Și aș coborî puțin în pântecul lumii,
Unde până și fără-de-rosturile își au rostul,

Ca să-mi aflu pacea.

I am water.

I found that out on the day when the dreams I had postponed for several lifetimes
Suddenly burst out of me and I became a waterfall.

That was the only way I knew how to love,
Fiercely, immeasurably, foolishly, inhumanly.

Later, my springs dried up to the stone,
Until the rains wept for me with pity,
Washed my wounds and made me a mountain lake.

Sometimes, I still feel a longing for the depths,
For my blood comes from the core of the earth,
I feel the sand wandering through my veins.
And it seems to me that I could choose my own end.

But I can't decide it, shall I give myself to an ocean,
Or evaporate myself up to God?

If I think about it more thoroughly, I'd better let a foal quench its thirst with me...

I had gathered several dying lives within me,
All had postponed their death until the last moment,
Curious to meet the most sincere among them.

I seemed inhuman, like a seven-headed dragon,
Like I was too much for myself,
Dogs barked at my too many shadows,
Being the only ones who smelled something was wrong with me.

People found my appearance natural,
They said I had never resembled them anyway,
As if I belonged to a different breed,
And stray cats thought I was one of them, a self-centred feline,
Just a little dumber,
Because I lived seven out of nine lives at once, wasting them.

My truth was slow to appear, although I had prepared to greet it properly –
I had swept the stage of tears, turned on the spotlights,
And grown flowers in my palms.

Later on, I found out that it had, actually, been intimidated by so many undeserved honours,
It thought it was inappropriate to appear naked in public
And searched for another way to reach me.

Ultimately, being modest by nature, it chose to write itself.

It was the last bird in my murky sky -
Black, like despair,
A prey bird, like all the others that had been there before it.

It fixed me with its merciless gaze,
Persistently stalking my every move,
Its sharp talons digging their shadow into my increasingly hunched shoulders.
Occasionally, shrill sounds cut through the air, darkening the horizon,
And laid down, menacingly, on my chest...

I should have run away,
But who can abandon their sky?
I thought about chasing it away, along with its sinister predictions,
But a sky without any bird frightened me even more.

I had no choice but to face it.
So I gathered my courage from my frozen veins,
I turned to it and looked it in the eye. That was all.

It was the last bird in my murky sky
And it understood that I, like it, had only one chance.
Since then, I wander through the world under my sky, I breathe, I make mistakes, I
dream and love,
And we just stay together, the raven on my shoulder, obediently waiting for me to
die, and I...

I don't know how many deaths I am entitled to in this life,
I believe I've already used too many,
And now I live undeservedly.

When the sun sets, unearthly scribes rise from the shadows,
Nonchalant and sombre, foretelling evil,
And start to calculate, ruthlessly,
Under the red line of the horizon,
How many deaths I have endured so far,
How many I owe, how many more can fit inside me...

Unbearable accountants, I prefer poets,
They only mourn their own blood's suffering,
They don't care about counting the losses of others...

A death weighs terribly heavy.
One by one, they climb onto my back,
Where they lay, flesh turns raw
And I look less and less human,
The earthly within me is gradually wiped out,
I am approaching, gently sliding,
The ultimate death.

I know well, a crusade never truly ends.
Except in front of God, if He has mercy on you.

I carried my cross like my own shadow,
Wherever my steps took me, without complaint,
Day by day, second by second,
Even when it was heavier than faith itself,
Sharper than the regret that constantly goes into my ribs,
Larger than the sin that placed it on my back.

Now, I would sit on the ground,
Put the moon under my head and the clouds at my feet,
Cover myself with unfulfilled longing
And descend a little into the womb of the world,
Where even the meaningless have a purpose,

To find my peace.